

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Konec igre!

III.

„Slovenec“ nam je že odgovoril, dostojno kakor vsikdar! Res, težavo imajo ti poštenjaki, kadar z nami polemizujete! Pri njih vse dostojno, mirno, ukusno, pri nas pa zopet vse bedasto, neukusno in — bornirano neumno! In kako, da smo tako bornirani, neumni? Ne zategadelj, ker nismo morda štiri leta plev reševali po ljubljanskem semenišču, temveč zategadelj, ker hočemo spošobni postati — za občevanje z baroni. Pri Bogu, škof Missia — ki mnogokrat občuje tako z baronom Heinom, kakor tudi z drugimi baroni — naj se svojemu najmlajšemu, socialno-demokratskemu popu dično zahvali za ta poklon! In naš gospod deželni predsednik, ki je slučajno baron, ve vsaj sedaj, da je poklican občevati le z — bornirano-neumnimi tepci. Kakor vidite, nam polemika s „Slovenčev“ gospodo ni preteška, in obupati nečemo, dasi se nam očita, da „zavijamo oči proti praznim gumbovim luknjicam“. Izviren dovtip to! No, v pijanih kapelanskih družbah čuli smo že slabše! Pri vsem tem pa nas vender-le veseli, da tudi blagoslovljena koža, kakor kaže, ni neobčutna za bičeve udarce. Zvijajo se pred temi udarci — in zatorej naj v božjem imenu zabavljajo!

Kakor smo pričakovali, tako se je zgodilo. Škof Missia pooblastil je baje „Slovenca“ — morda je to pooblastilo pisano, morda tudi ne — da nas dementuje. Že naprej smo povedali, da za takov dementi ne damo niti piškavega lešnika. In pri tem ostanemo! Vse je splošno, površno preklicano, — to so gole fraze, ki se pozneje lahko zasujejo na to ali ono stran, ki pa se vzlic temu jedra — da so se namreč v knezoškofijski palači vršile gotove konference — niti ne dotaknejo. V bistvu pa „Slovenec“ sam priznava, da se je za odrom nekaj godilo, trdeč, da je nemška stranka ponudila kompromis klerikalni stranki. Jeli to istina, ali ne, o tem naj se dožene pravda mej vodstvom nemške stranke in mej vodstvom klerikalne stranke. Ta

pravda nima za nas nikake pomenljivosti. Če pa se je ponujal kompromis, vršile so se tudi razprave, in za vas siromake, ki se brez škofovega migljaja niti sopsti ne upate, kdo naj je vodil te razprave, če ne prevzvišeni knezoškof? In vidite, tako je tudi v istini bilo, pa le s tem razločkom, da škof kompromisa ni odklonil, pač pa ga je odklonila nemška stranka, sprevidevši, da se z nagim nazadnjaštvom bratiti ne sme in ne more. Sicer pa še dostavljamo, da je nemško stranko v ta pogajanja potisnil — negotiorum gestor, ki v to ni imel potrebnega pooblastila. In nemška stranka, opazivši, da ji omenjena pogajanja ne ustanavljajo brezdvajbenih koristij, smela je svojega nepoklicanega opravitelja zapustiti, in to tudi po predpisih občnega državlanskega zakona.

Napravimo korak dalje! Nemška stranka, jako razupita po deželi, ni več to, kar je bila. Nekdaj štela je v svojih vrstah fanatike, ki so slovenskemu narodu absolutno odrekli vsako pravico do obstanka. Takih fanatikov vsaj v deželnem zboru ni v njeni sredi. Nemška stranka je dandanes pripravljena ustavnopravne pravice slovenskemu narodu v kranjski vojvodini priznati in priznamo tudi, da je ta stranka sedaj mnogo pravičnejša nasproti slovenski narodnosti, nego je bila kdaj poprej! Čemu torej vzdržavati tisto skrajno sovraštvo, posebno v ti dobi, ko nam nemška stranka zagotavlja, da ne želi, da bi prišlo v deželi do brezmejnega gospodstva tisto nerazsodno ultramontanstvo, ki se ničesar učilo ni, ki se pa vender tako obnaša, kakor da je pogoltnilo vso modrost, bodisi od tega, bodisi od onega sveta? Vzlic temu pa ni treba sklepati nikakih zvez, zadošča že, če se doseže nekaj modus vivendi, kojega dobri nasledki se kažejo s tem, da se naklada klerikalni stranki post, ki bodé trajal nekaj dalje, nego štirideset dnij! — da se ne vzdržuje nasproti nemški stranki nekdanja brezstrpnost, koje nasledek je bil, da smo se črtili tudi v zasebnem življenju,

ter se ogibali drug drugemu. In sedaj naj bi te razmere vzdržavali in to le zategadelj, da bi se pri tem debelila klerikalna naša stranka? Nam niti v sanjah kaj takega ne pride na misel! Sicer pa se naši klerikalci še nikdar niso sramovali izreka Rajši Nemca kot pa „liberalnega“ Slovenca!

Po tem izreku ravnal se je tudi škof Missia, ko je, prišedši v Ljubljano, imenoval svoja člana v deželni šolski svet. Člana, koja je imenoval škof, prištevata sta se poprej vselej k narodni stranki, in zategadelj pričakovalo se je, da bodé škof Jakob imenoval značajna in narodna duhovnika v deželni šolski svet. Imenoval pa je jedinega „nemškutarja“, kojega je mej svojo duhovščino mogel še stekniti, imenoval je prošta Lenarta Klofutarja, ki svojega nemškega mišljenja ni nikdar prikrival ter ga še danes ne prikriva. Pri tem pa je ta človek strupen sovražnik modernega šolstva in gorje našemu učiteljstvu, če bi se Klofutarjev upliv v deželnem šolskem svetu pomnožil! Povedali smo že, kako je ta mož rohnel proti slovenskim nižjim gimnazijam, in lahko rečemo, da nam je prošt Klofutar ravno na narodnem polju v deželnem šolskem svetu, kjer je neprestano v domačo skledo pljuval, mnogo več škodoval, kakor bi nam bil škodoval Nemec, če bi bil mesto Klofutarja v deželni šolski svet poklican. Na zgorej je namreč vselej veljalo, da je ta prošt narodnjak, in umevno je, da se je našim zahtevam jako slabo godilo, ker jih je skorej vsikdar pobijal „narodnjak“ Klofutar. In sedaj naj bi bila narodna stranka sama v to pripomogla, da naj je prišel v deželni šolski svet gospod Oton Detela, ki je mej lajiki to, kar je mej kanoniki gospod Lenart Klofutar! Tako na glavo pa še ne bomo kmalu padli, da bi h Klofutarju še drugega Klofutarja v deželni šolski svet poslali, ter jima izročili pod nož ne samo slovenščino, temveč tudi naše učiteljstvo — in našo šolo. Potem je konec vsemu, in naši stranki bi drugega ne preostajalo, nego tudi v deželnem zboru glasovati za že znani

Listek.

Dr. Brglez & Comp.

(Slika iz trškega življenja; spisal Fr. Lisjak.)

(Dulje.)

III.

V Marjetini krčmi se je zbralo preko sto društvenikov in nedruštvenikov ter radovedno čakalo začetka. Društveni predsednik, trški nadučitelj, ki je bil v svoji službi že osivel, vzgojeval je otroke svojih učencev, in celo otrok otroke ter si pridobil za prebujenje narodnega čutstva nevenljivih zaslug, je pozdravil navzoče, poročal o društvenem delovanju v minolem letu in žel zato občno zahvalo.

Pred volitvijo novega odbora pa se je dvignil dr. Brglez, ki je mej tem kakor za stavo zeval in in šele na Kremenovo dreganje opazil odločilni trenutek, z neko grandeco raz svoj sedež, premeril vse navzoče z milostljivim pogledom, pred katerim bi bili morali po njegovem mnenju popadati vsi na kolena, in začel bombastično razvijati svoj program. Govoril je povsem isti govor, ki smo ga slišali že v Marjetini krčmi. Dr. Brglez je znal namreč v celem štiri govore: jednega za „slovenski narod in domovino“, jednega za kako društvo, potem za „domoljubno ženstvo“ in za posamezno osebo. Danes je porabil drugega in ga garniral z nam že znanimi načrti.

Kmetje so kakor neverni Tomaži zmajevali z glavami in pravili drug drugemu na uho: „S tem ne bo nič! — Ta je preneumen! Ali je znorel, ka-li? — Pri starem ostanimo; ta ni za nas!“

In ko je dr. Brglez končal s trdim prepričanjem, da mu bo grmelo priznanje in odobravanje od vseh strani, oglašil se je veljaven kmet rekoč: „Jaz in moji sosedi smo za to, da ostane vse pri starem; — če ne, pa izstopimo!“ — In vsi društveniki so mu živahno pritrdjevali.

Dr. Brglez se je naglo usedel, spoznavši, da je popolnoma pogorel; sramoval se je svojega poraza in najraje bi bil izginil iz sobane. Kar ga reši iz neprijetnega položaja vest, da so se v bližnji vasi stepli fantje ter da je treba zašiti in zavezati par prerezanih žil in ran ter uravnati nekaj polomljenih kostij. Pobliskoma se je torej izmuznil skozi vrata in šel za svojim poklicem.

Pri „bralnem društvu“ pa je ostalo res vse pri starem. Cuvakon je začel po Brglezovem odhodu zabavljati čez „dohtarjeve novotarje“, hvalil starega predsednika in napijal zopet izvoljenemu odboru. Kovač pa je pritrdjeval, kričeč s hripavim glasom: „Jaz seve nič ne ugovarjam! Meni je vse prav!“

Ko so se pa drugi večer Brglez et Comp. sešli pri Marjeti, govoril je zopet Brglez oblastno. „Gotovo bi bili zmagali, ko bi mi ne bilo treba oditi. Pa ti prokleti fantalini so se morali baš tedaj radi

ničvrednega dekleta pretepati! — Sicer pa meni itak ni nič za to čast; če hočem, jo pribodnje leto gotovo dobim! Glavna stvar je le, da dobimo pevski zbor v svoje roke!“

Mešani zbor je bil ob jednom cerkveni zbor; vodil in vežbal ga je nadučitelj. Ko je došel Brglez v trg, povabil ga je nadučitelj, da se i on udeležuje pevskih vaj. In res je prišel že parkrat tja ter nadlegoval s svojimi opazkami dirigenta in pevce. Nastopajoč z veliko muzikalično učenostjo je hotel pridobiti zbor za-se . . .

Nekoč so imeli vajo. Pevci so stali že v krogu okoli okrogle mize, in mlada učiteljica je razdeljevala „sekirice“. Že so hoteli pričeti, ko se oglasi Cuvakon, ki se je bil oblastno šopiril mej pevci kot „mlad človek, pa star pevec“, kakor se je vedno širokoustil: „Kaj pa je to; jaz še nimam nôt!“

„Ne vidite li, da leže pred vami na mizi? Drugokrat pazite bolj!“ — se je odrezala učiteljica, ki je pri vsaki novi pesmi dirigirala zbor, dočim je nadučitelj igral na glasovirju. Začeli so.

„Gospod Cuvakon, — cis, cis — ali ne vidite križca? Vi pa pojete c“, — opozorila ga je učiteljica.

„Prosim, jaz ne — jaz ne! Kako tudi — jaz, star pevec!“

In peli so zopet.

„Gospod Cuvakon, ali ne vidite „piano“; vi pa „fortissime“ kričite!“

Pfeiferjev predlog, ali pa še celo za predlog, da naj se ljudska šola na Kranjskem sploh odpravi. Zatorej še enkrat: naša zastopnika v deželni odboru sta prav storila, ko nista hotela voliti gospoda Otona — Kľofutarja v deželni šolski svet!

V Ljubljani, 9. marca.

Dvobojevanje dijakov. Mej nemško-narodnimi dijaki je sedaj na dnevnem redu vprašanje, če morejo židje dati vitesko zadoščenje. Stvar sama na sebi ni pač posebne važnosti, a nemško-narodni listi pa hočejo iz nje napraviti veliko politično vprašanje. Prinašajo o tem članke, v katerih dokazujejo, da ne gre, da bi se kak dijak pristne nemške krvi bil z židom za čast. To pa utemeljujejo s tem, da židje glede časti ne spadajo v jednako vrsto z arijskimi narodi. Žid prav za prav nima nobene časti, zato je smešno, da bi se kdo z židom zanj bil. Nemško-narodni dijaki so tudi sklenili, da od židov ne bodo več zahtevali viteškega zadoščenja, in ga jim dali ne bodo. S tem židovstvu pač ne bodo dosti škodovali. Dokler bodo židje v drugih stvareh enakopravni, bodo že prestali, če bodo glede dvobojevanja na nižji stopinji.

Tisočletnica ogerske države. Ker cesar ne misli priti ob tisočletnici v parlament, je ministerski predsednik baron Banffy predlagal, naj bi se dal zastopati v zbornici poslancev po Kolomanu Tiszi, v gospodski zbornici pa po knezu Pavlu Esterhazyu. Iz tega tudi ne bode nič. Vlada pač ne bode dovolil, da bi ga zastopal tako odločen strankar kakor je baš Koloman Tisza. Sicer pa tudi vse opozicijske stranke odločno ugovarjajo, da bi Tisza zastopal vladarja. S tem predlogom si Banffy gotovo ni utrdil svojega stališča. Iz Budimpešte prihajajo poročila, da se stališče sedanji vladi že daje. Tudi je v zadevi pogodbe z Avstrijo preveč demonstrativno nastopila, da bi si mogla ohraniti zaupanje višjih krogov. Banffy najbrž ob tisočletnici ne bode več ministerski predsednik.

Italijani v Afriki. Še sedaj ni točnih poročil o zgubah Italijanov v Afriki. General Baratieri je pač poslal oficijelno poročilo, ki pa seveda ni popolnoma resnično, ker general skuša le sebe oprati. To poročilo se pa ni vse priobčilo, ker jako neugodno slika italijanske vojske. Dočim so se domačini, kateri so na strani Italijanov, jako dobro držali, so Italijani kar bežali. Topništvo niti ni moglo začeti boja, ker se je bala, da bi streljalo na razpršene Italijane, ki so bežali na vse strani. Vsem so zgubili Italijani 60 topov in 10 000 pušk, kakor priznajo vladna poročila. Poročila o zgubah mrtvih, ranjenih in ujetih so pa jako različna. Nekatera zasebna poročila trdijo, da znašajo zgube Italijanov 12 000 mož. Italijani zgubili so tudi vse vozove, konje in mule za prenašanje in baš zaradi tega kmalu ne morejo misliti na vojevanje. — Sedaj se je tudi nekoliko pojasnilo, zakaj je Baratieri spustil se v boj. Vlada ga je na jedni strani silila, na drugi strani je pa imel upanje, da bode lahko zmagal. Osleparili so ga cgleduhi, katere je najbrž Menelik ali kdo njegovih poveljnikov podkupil. Poro-

čali so mu, da je kralj Menelik v Axumu zaradi kronanja in se zatorej Šoanci sedaj le zabavajo in niso pripravljeni za boj. Baratieri se je posvetoval še z drugimi generali, naj li začne boj. Bili so za to, da napadejo Šoance, dokler trajajo slavnosti povodom kronanja. Ko se je pa začel boj, se je pa pokazalo, da je Menelik sam na bojišču in da so Šoanci že za boj pripravljeni. General Baratieri ni precej bežal. Skušala sta z generalom Arimondom z revolverjema zadržati bežeče vojake, a ni nič pomagalo. Šele, ko je Baratieri videl, da se nič storiti ne da, jo je potegnil z bojišča.

Vstaja na Kubi. General Weyler ima še skoro manj sreče na Kubi, kot jo je imel maršal Campos. Zmag je že pač precej priboril, če je verjeti vladnim poročilom. Nekaj vstaških vodij je po Weylerjevih poročilih že tudi palo, a ti ljudje imajo trdno življenje, vsi so zopet oživel. Tepeni in preganjani vstaši pa vendar prihajajo tako blizu mest, da jih lahko požgo. Poslednje dni so požgali trinajst mest, ne da bi bile mogle španske čete to jim zabraniti. Pod maršalom Camposom je v vseh mestih bilo nekaj vojakov za varstvo, in jih vstaši niso mogli kar tako pustošiti. General Weyler je pa vojske zbral v večje čete, da z njimi preganja vstaše. Poslednji se pa vladnim četam nasproti ne postavljajo, temveč požigajo, koder vojakov ni. Ko pridejo vladne čete, jo že vstaši drugam pobegnejo. Toliko vojakov pa Španija nima, da bi mogli po vsej Kubi v večjih četah zasledovati vstaše.

„Konservativno“ in „katoliško“.

Pod zaglavjem „Katoliška ljudska stranka pa Slovenci“ priobčila je goriška „Soča“ štiri jako zanimive, največjega uvaževanja vredne članke, v katerih se pojasnjuje zakaj nikakor ne kaže, da bi se slovenski državni poslanci pridružili bodi Hohenwartovem, bodi Dipaulijevemu klubu in zakaj bi bilo najbolje, da se vsi jugoslovanski poslanci združijo v jeden klub. Pretetni prostor nam ne dopušča, da bi vse štiri članke ponatisnili, pač pa se nam zdi potrebno, priobčiti to, kar se piše v zadnjem teh člankov o pojmih „konservativno“ in „katoliško“, glede katerih pojmov vlada pri nas na Kranjskem velika zmešnjava. Očitno je, da je „Sočina“ članke pisal duhovnik, in prav zategadelj je stvar posebno vredna ozbiljnega razmišljanja. „Soča“ piše:

Splošno se sliši, da katoliška podjetja v Avstriji in sploh na zapadu le hirajo in ne napredujejo. V Avstriji imamo v vseh kronovinah katoliška društva, ki le životarijo in le redko kedaj dajo kak glas od sebe. Zakaj? Da, ta „zakaj“ je usodepoln in ni tako lahko odgovoriti s kratkimi besedami. Za danes navedemo samo ta vzrok: Mi vidimo pri katoliških strankah z večine le katoliške besede in prav malo katoliških dejanj. S poudarjanjem katoliških načel, z lepimi govori na katoliških shodih, z neprestanim zabavljanjem čez liberalce, s poudarjanjem slepe pokorščine nasproti cerkveni avtoriteti tudi v političnih rečeh se masa ljudstva odtujače veri in dosledno tudi narodu. Ne bodemo dalje dokazovali resnice gorenjih trditvev, zadošča naj dejstvo, da krščansko-socialna stranka, boreča se prav te dni na Dunaju proti židovskemu liberalizmu, pri vseh shodih dosledno in brezobzirno odklanja besedo „katoliško“. Voditelji krščansko-socialne stranke

molčijo o besedi „katoliško“, pač pa „katoliško“ delajo.*)

Posebno naše razmere v Avstriji so vzrok, da se je treba ogibati besede „katoliško“. Beseda „katoliško“ je v Avstrijskem smislu toliko kakor „klerikalno“ ali pa „konservativno“. Židovski listi ne prestopajo stražijo s „klerikalnim bau-bau-om“. „Klerikalno“ je toliko, kakor „komando duhovnikov“ v javnem življenju; vse svetno razumnost naj se pokori duhovnikom, kakor da bi lajki ne imeli pravice do političnega vodstva. „Katoliško“ ali „klerikalno“ se smatra kot slepa pokorščina in mrtvo orodje v rokah častilačnih duhovnikov, tako, da človek ne sme imeti drugačnega političnega prepričanja kot kak duhovnik ali škof. Svetnemu razumnstvu še vedno plava pred očmi, kako se je duhovska oblast žalibog zlorabila v srednjem veku in zato odločno odklanja besedo „katoliško“. „Katoliško“ velja v Avstriji tudi kot „konservativno“. Da je konservatizem na slabem glasu, dokazuje dejstvo, da Hohenwartov klub razpada. Katoliški konservatizem je nekak plašč, pod katerim skrivajo baroni, grofje in češki veleposestniki svoje neplemenite namene. S tem imenom se bahajo vsi oni, ki so proti splošnemu volilnemu pravu. Ni čuda, ako je beseda „katoliška“ prišla ob veljavo.

Posebno na Slovenskem ta beseda zgublja čedalje bolj zaupanje. Kakor katoliško-konservativna stranka mej Nemci odreja katoličanstvo nasprotnikom, tako tudi slovenska konservativna stranka narodni. Na Kranjskem velja „katoliško“ toliko, kolikor, „klerikalno“ ali pa „konservativno“. Pri deželnozbornih volitvah je „Slovenec“ bolj poudarjal „katoliško“, pri zadnji volitvi v državni zbor pa „konservativno“. Na Kranjskem se s katoličanstvom barantuje. Tam se ne vpraša več po katoliških dejanjih, nego le po katoliških besedah. Samo da reče kandidat, da se udá slepo in brezpogojno nekaterim slavohlepnim gospodom, pa se ga oklenejo. Imena Savinschegg, Pollak in pa oni kandidat katoliške stranke, ki je bil na upnikovo premoženje vknjižen za 300 gld. po 36%, ako smemo verjeti „Slov. Narodu“, — dovolj jasno spričujejo, kam so Kranjci pripravili besedo „katoliško“.

Iz vsega tega lahko spoznamo, da beseda „katoliško“ v Avstriji nima veljave, vsled česar je bolje, da se ogiblamo — v korist katoliške stvari...

Z ozirom na sedanji položaj ne kaže drugzga, kakor da naši jugoslovanski poslanci se združijo v jeden klub ter v tesno zvezo stopijo s katoliško ljudsko stranko in krščansko-socialno, ohranivši si proste roke. Jugoslovanski poslanci morajo ostati neodvisni zaradi hude narodne borbe na jugu. Dokler ni rešeno narodno vprašanje na jugu, ne kaže vstopiti v Dipaulijev in ne v kak drug klub. Sicer so še nekatere druge točke, zaradi kojih je bolje, da so jugoslovanski poslanci ločeni od nemških konservativcev. Državna cerkev na jugu je Slovanom nasprotna. Tam kjer bi imela imeti pravica svoj sedež, vlada zagrizenost. V Istri vsi duhovniki slovenski in hrvaški morajo sprejemati od cerkvene pisarnice izključljivo le italijanske spise. Pri nas (na slovenskem Goriškem) se odgovarja in dopisuje le v nemškem jeziku, v Furlanijo pa le v italijanskem jeziku, dasi so Slovenci v pisarnici. Celo listino imamo v rokah, kjer je državna cerkev zapovedala župniku, da mora sprejeti od okrajnega sodišča tudi italijansko vlogo, dasi je župnija čisto slovenska. Torej ako kak zagrizenec in italijanski čifut pošlje italijanski dopis kakemu župnijskemu uradu v hribih, mora dotični župnik molčati, sprejeti in odgovoriti. Ker je župnik vrnil italijanski dopis (oziroma zunaj naslov je bil italijansk, znotraj dopis nemšk), dobil je od državne cerkve ukor in poziv, da ne sme zahtevati slovenskega dopisa. Neradi smo to očitno povedali, ali ker so nas naši nasprotniki izzvali, ker vedno trdijo, da so katoliške stranke na Primorskem „narodne“, izjavili smo na vsa usta, da to ni res. V Trstu in v Istri vidimo očitno, kako državna cerkev preganja uboge Slovence. Ker pa imajo primorski Slovani zaslobo le pri neodvisnih državnih poslancih in ker je jedina rešitev za vse Jugoslovane, ako složno in skupno delujejo v jednom klubu, ker bi katoliška ljudska stranka, ako bi bili v njej jugoslovanski zastopniki, ne pustila odločno stopiti na noge proti velikim krivicam državne cerkve na jugu, ker katoliška ljudska stranka menda hoče se pokoriti od vlade odvisnim Sijonskim varuhom tudi v političnih rečeh, — tedaj sveta dolžnost je, da se združijo vsi jugoslovanski poslanci v jeden klub ter delujejo na podlagi naravnega prava brezobzirno na levo in desno.

Ali se ne bodemo nikdar pokorili čuvateljem Sijona — tudi v političnih rečeh? — Ko se potegujejo za uboga Slovence in bodo v svojih pisarnicah enakopravni; ko jenjajo ukore pošiljati mladim duhovnikom, ki vračajo nemške in italijanske vloge svetnim oblastnjakom,**) ko bode dijecevska sinoda imenovala višje pastirje in ne „Piccolo“ ali pa „Corriere di Gorizia“, ko dvignejo zastavo cerkvene avtonomije, tedaj brezpogojno se jim bodemo

*) Ako bi krščanski socialisti poslušali Hohenwartovce in škofo, ali bi kedaj zmagali v mestni zastop? Ali so morda škofo pomagali zatreti židovski liberalizem na Dunaju? — Prosimo odgovora. Op. p.

**) Ali se je že kedaj slišalo, da so svetni višji predstojniki kakemu uradniku ukor napisali, ker je kakemu duhovniku naredil krivico?!! Prosimo odgovora. Op. p.

„Moram, drugače me nikdo ne sliši! Jaz, star pevec, že vem, kako se poje“, — ugovarjal je Cuvakon, ki ni mogel trpeti učiteljice, ker njegova vedno nesrečna ljubezen nekoč i pri njej ni našla odmeva.

Mej tem pa je vstopil Brglez. Peli so zopet.

„Moj Bog, kaj je pa to?“ — začel je Brglez kar v sredi zbora. „To je napačno; na tem mestu mora vender biti mol-akord; vi pa pojete dur!“

„Saj ni res; pogledjte vender, da je postavljen dur-akord“, — ugovarjal je nadučitelj.

„To ni mogoče! Potem se je pa komponist zmotil; tam mora biti „mol“, — trdil je Brglez, ki je — mimogredé omenjeno — posebno ljubil „mol“.

„Meni je pa vse jedno“, — klical je vmes Kovač.

Ko so še enkrat prepeli pesem, začel je zopet Brglez: „Pesem se ne poje pravilno; tempo je prepočasen, izreka za nič — znamenja se prezirajo, ves ritem je pokvarjen!“

To pa je bilo nadučitelju preveč; osorno je zavrnil nepoklicanega kritikastra: „Jaz bom učil, kakor jaz znam, kadar bodete vi dirigent, bodete pa po svoje učili. Ali me umejete?“

Dr. Brglez ni več ugovarjal. Spravil se je pa mej pevke in jih začel dregati, ščipati, stiskati in jim nagajati. Nekaj časa so ga z lepim odganjale, naj jih pusti v miru; toda bil je nadležen kakor brencelj.

Kar se zasliši udarec po licu. Brhko dekle, kateremu se je bil Brglez preveč „približal“, se je ojunatilo in ga počilo po obrazu, rekoč: „Poherite se od tod, gospod doktor! Ali mislite, da ste pri stari Marjeti ali škiljasti Micki!? — Učite se obnašati v dostojni družbi!“

Vsi so obstrmeli. Energično dekle pa je nadaljevalo: „Gospod nadučitelj, če bo zahajal gospod doktor k vjam, ne pridem več!“

„Jaz tudi ne! — Jaz tudi ne!“ — oglašale so se pevke druga za drugo.

Dr. Brglez ni vedel, kam bi se del. Misli je, da si bo s svojim „ljubkovanjem“ pridobil naklonjenost pevke, a dosegel je ravno nasprotno... Kaj takega bi si ne bil mislil!

„Gospod doktor, če mislite pevce motiti in zgago delati mej njimi, tedaj mi je res ljubše, da prihodnjič izostanete.“ — Zavrnil ga je še nadučitelj z resnim obrazom.

Brglez se je tedaj kakor okrcan šolarček usedel v stran, čez nekaj časa pa je z dolgim nosom pobral svoja kopita.

Zvečer pa je v gostilni „Pri starem cilindru“ zabavljal: „Te neumne punice! Niti dotakniti se jih ne sme človek, pa že kričijo na pomoč, kakor dete, če se mu muha usede na roko. S takimi goskami ni nič!“

(Konec prih.)

pokorili, in tudi jugoslovanski poslanci ne bodo dolgo pomišljevali, pristopiti katoliški ljudski stranki. Dokler tega ne vidimo, se morajo jugoslovanski poslanci držati celovškega „Mira“, ki je dejal v števil. 25. l. l.: ... „Duhovnik je pa (ako ni v državni službi) nasproti državi popolnem neodvisna oseba; on je podložen le svojemu škofu, in le tisti mu more dajati ukaze v cerkveno-službenih zadevah; v političnih zadevah pa tudi škof nima duhovniku nič ukazovati“ ... Tega smo se držali do zdaj in se bomo držali tudi v prihodnje.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 9. marca.

— (Hrupna reklama.) „Slovenec“ je v soboto priobčil v žgarnjarskem žargonu pisano reklamotico za svojega pristaša dr. Šušteršiča. Ta gospod bi rad, da bi se mi z njegovo osebo prav obširno bavili, a te časti mu nečemo izkazati, naj v „Slovenec“ upije, kolikor boče. „Slovenec“ se z rovtarsko zarobljenostjo zaganja v nas, ker smo pojasnili, kako se je zgodilo, da je bil naš urednik obsojen radi zanemarjenja dolžne paznosti. Povedali smo, da naš odgovorni urednik ni nikdar izjavil, da inkriminiranih člankov ni bral predno je list izšel, nego pri preiskavi le rekel, da ne ve, kako so v list prišli; ker priznava to tudi „Slovenec“, so s tem izpodbita vsa njegova izvajanja. Gospod dr. Šušteršič bi bil lahko vložil obtožnico in bi bil lahko spravi vso stvar pred porotnika, a zbal se je obravnave in se zategadelj zadovoljil z zadoščenjem, katero ni nikako zadoščenje. S tem smo z našim odgovorom pri kraju. Morda je kdo pričakoval, da bo osoljen z izrazi, s kakeršnimi je prikril „Slovenec“ šepavost svojih izjav, a to nam ni mogoče, ker ne znamo govoriti in pisati tako „po domače“, kakor je navada v šenklaškem farovžu in v katoliškem konsumnem društvu.

— (Repertoar slovenskega gledališča.) Jutri se bo — prvič v tekoči in svojemu koncu že bližajoči se sezoni — pela večnomlada Weberjeva opera „Čarostrelec“. Občinstvo jo je že pogrešalo in prav pogostoma se je čula želja, naj se zopet uprizoni ta opera. Agato bo, kakor je ob sebi umevno, pela gdč. Ševčikova, ulogo Maksa bo pel gosp. Rus, Anko gdč. Polakova, gozdarja Kuna pa g. Kronovič. Nov je tudi g. Štamcar v ulogi Kilijana. Od starih izvajalcev opere so ostali le gg. Vašiček in Nolli in gosp. Verovšek kot Samiel. Gospod Rus nastopi jutri prvič v veliki partiji; doslej je pel le manjše vloge, v vsaki pa je dokazal, da ima jako prijeten, zveneč liričen tenor-glas, da je dobro šolan pevec in dober igralec in to je napotilo gledališko vodstvo, da mu je poverilo veliko, a zanj jako primerno partijo.

— (Slovensko gledališče) Včeraj popoldne se je pela opera „Janko in Metka“. Gledališče je bilo popolnoma razprodano, ploskanja pa še veliko več, nego pri najuspešnejših predstavah te opere. Zvečer se je z velikim uspehom predstavljala priljubljena ljudska igra „Brat Martin“. Gledališče je bilo jako dobro obiskano.

— (V dobrodelne namene) je v Gradci umrla udova podpolkovnika pl. Sternfelda volila večjo svoto in sicer za takojšnjo razdelitev mej ljubljanske siromake 100 gld., otroškemu zavetišču v Ljubljani 400 gld., patrijotičnemu ženskem društvu v Ljubljani 400 gld. in daljnih 400 gld. za kako dobrodelno društvo, katero naj določi ljubljanski župan. Gospa Marija pl. Sternfeld je bila rojena Ljubljanka.

— (Uradniško konsumno društvo v Ljubljani) imelo je včeraj popoldne v zimskem salonu „pri Maliču“ svoj občni zbor. Poročilu predsednika, g. markija L. Gozanija posnamemo, da se je društvo v izrednih razmerah, ki so nastale vsled potresa, imelo boriti z raznimi težavami, katere je pa srečno premagalo. Promet bil je vsled teh težav lani za 3943 gld. manjši, nego leta 1894. Kakor je razvidno iz letnega poročila, imelo je konsumno društvo koncem pretečenega leta 336 društvenikov z vplačanimi deležnimi vlogami v znesku 11.453 gld. 58 kr., torej za 20 več, nego prejšnje leto. Skupni promet iznašal je 75.413 gld. 53 kr. Čisti dobiček pa 1427 gld. 47 kr., ki se je razdelil tako-le: renumeracije 699 gld. 16 kr., 5% dividenda družbenikom 528 gld. 31 kr. in rezervnemu zakladu 200 gld. Predstojništvu se je podelil absolutorij ter društvenim funkcionarjem izrekla zahvala za uspešno

delovanje. V predstojništvo so bili izvoljeni gg.: Ludovik marki Gozani, Anton Svetek, Julij pl. Janusowski, Fran Kokalj in Tratnik, v nadzorstveni svet pa gg.: Ivan Sešek, Hugo Hohn, Mavro Mardetsschläger, Leopold Armich in Rudolf Zarli. Izmej posameznih nasvetov omenjamo onega, naj bi se skrbelo za to, da društvo dobi primernejše prostore za prodajnico in skladišča in naj se v ta namen eventualno kupi ali zgradi lastna hiša. Zborovanja udeležilo se je lepo število drušvenikov in je zanimanje za prospeh društva sploh jako živ.

— (I. Koncert „Glasbene Matice“) se bode pozneje ponavljal. Drevi ni večerne kase, ker je vse razprodano. Parterski sedeži se ločijo s l. (levi), d. (desni), sr. (srednji oddelek.)

— (Vojaški begun.) Konrad Pavlič iz Ljubljane bil je predvčerajšnjim v Ljubnem na gornjem Štajerskem prijet. Pavlič, ki je star 26 let, pobegnil je pred šestimi leti iz Ljubljane v Italijo, pozneje pa kot paznik neke menežarije pod imenom Konrad Riedel prepotoval skoraj celo Evropo.

— (Najden mrtvec) V hlevu gostilne „pri Šikcu“ v Vegovih ulicah našli so v soboto zvečer bivšega hlapca Josipa Sterleta mrtvega. Po zdravniškem izreku umrl je Sterle, ki je bil znan žgarnjar, vsled alkoholizma.

— (Častnim občanom) je volila občina Železniki bivšega drž. poslanca g. Antona pl. Globočnika.

— (Državno podporo) v znesku 100 gld. je dovolilo poljedelsko ministerstvo za napravo napajališča v Nemški vasi v postojnskem okraju.

— (Umrli) je dne 5. t. m. gospa Neža Nolli, v Orehku pri Postojini po kratkem bolehanju v 84. letu svoje starosti. Blaga ranjka je bila znana po vsej „Pivki“ zbog svoje prijaznosti in upravnosti slovenske gostoljubnosti. Znana je bila pa še posebno po svojem zdravljenju. Šolski mladini je bila največja dobrotnica. Preblijaj gospej bodi ohranjen časten spomin!

— (Posojilnica v Cerknici) imela bode svoj letni občni zbor dne 15. sušca popoldne ob 4. uri v prostorih gospoda Antona De Schiava z nastopnim redom: 1. Poročilo načelstva. 2. Poročilo nadzorstva. 3. Potrditev letnega računa. 4. Volitev načelstva. 5. Pojedini nasveti.

— (Osleparjeni izseljenci.) V sobotno našo notico se je urinila tiskovna pomota; namesto 120 gld. naj se bere 102 gld. Zastopstvo „Nord. Lloyd“ nam pojasnjuje, da so izseljenci v Lipsku morali zategadelj doplačati še 5 gld., ker so se peljali od tam naprej v III. razredu, dočim so v Ljubljani plačali kolikor velja na Nemškem vožnja v IV. razredu. V Bremenu so morali doplačati 6 gld., ker so hoteli mesto s poštnim parobrodom peljati se z brzoparobrodom. To je mogoče — mogoče je pa tudi, da ni res.

— (Spodnještajerski jubilejski zaklad) Spodnještajerski Slovenci so sklenili, osnovati v proslavo in v stalni spomin petdesetletnice vladanja našega presvetlega cesarja jubilejski zaklad, ter od graškega namestništva že dobili dovoljenje, nabirati darov. Iz jubilejskega zaklada se bodo revnim dijakom dajale štipendije.

* (Pomiloščen obsojenec) V soboto zjutraj bi se bil moral ustreliti v Przemislju tisti huzar, kateri je s 25 tovariši umoril nekega nadesetnika. Nekaj ur pred izvršitvijo smrtni kazni je došlo brzojavno sporočilo, da je cesar obsojenca pomilostil.

* (Prijazna vzprejem.) Predsednik francoske republike potuje zdaj po južni Francoski. V krajih, koder imajo prvo besedo socialisti, ni bil nič preveč prijazen vzprejet. V La Ciotatu so ga socialisti čakali z rudačo zastavo, in ko se je predsednik peljal na županstvo, je mestna godba svirala — pogrebno koračnico. Še slabše se je predsedniku godilo v Antibesu. Tam so ga čakale obligatne device v belih oblekah in mu vročile — nagrobni venec.

* (Živ na mrtvaškem odru) Postarnega škofa Glykasa v Mitilenu je po dolgi bolezni obšla neka letargija, tako, da se je mislilo, da je umrl in so ga položili na mrtvaški oder. Zdravniki so sicer ugovarjali, a pomagalo ni nič. Duhovniki so navidezno mrtvega škofa prenesli iz njegove hiše v stolno cerkev, ga po predpisih njih cerkve oblekli v polni ornat in ga posadili na škofovski prestol. Zdravniki so stvar naznačili patrijarhu v Carigradu in ta je poslal dva evropska zdravnika v Mitileno. Ta dva sta konstatovala, da se je škof Glykas prebudil iz letargije, a da ga je zopet obšla, ko se je videl samega v ornatu v cerkvi, in da sedaj ni upanja, da uteče smrti.

Slovenci in Slovenke! ne zabite
družbe sv. Cirila in Metoda!

Darila:

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so zadnji teden poslali: Podružnica za Beljak in okolico 9 gld. 80 kr.; podružnica v Metliki 9 gld. 50 kr.; g. c. kr. notar Hudovernik v Kostanjevici na svatovščini nabrano svoto 22 gld. 50 kr.; Mohorjani begunjski po č. g. župniku Košmelju 5 gld.; podružnica v Mokronogu po č. g. župniku Virantu 15 gld.; moška podružnica v Gorici po g. denarničarju V. Kanclerju 50 gld.; Neimenovanec z Dolenskega 10 gld.; g. Lego iz Prage 2 dolarja, mesto da bi bil Slovencu iz Amerike, ki je menda zamrl, poslal knjig; duhovščina ljubljanskega mesta 216 gld. 50 kr. in č. g. prof. Anton Kržič, kot voditelj katoliškega društva detoljubov za 100 gld. knjig: „Vrtcev“, „Angeljčkov“ in raznih prilog „Detoljuba“, da jih družba razdeli slovenskim šolam ob jezikovnih mejah. S tem so prirastli družbi sv. Cirila in Metoda trije novi pokrovitelji in sicer: 1.) „duhovščina ljubljanskega mesta št. I.“, prideljena šentpeterski moški podružnici; zastopnik je šentpeterski župnik, sedaj č. g. Martin Malenšek. 2.) „duhovščina ljubljanskega mesta št. II.“, prideljena št. jakobsko-trnovski moški podružnici, zastopnik: Marijaniški vodja, sedaj č. g. prof. dr. Frančišek Lampè. 3.) „Katoliško društvo detoljubov“, zastopnik sedanji voditelj tega društva: č. g. prof. Anton Kržič — pri prvi ljubljanski podružnici. — Bog živi vrle dobrotoike in oživi mnogo posnemovalcev, da napočijo složnim Slovincem lepši dnovi! Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Zahvala. Gornje Savinjska posojilnica v Mozirji, je pri svojem občnem zboru dne 20. februarja 1896. l. blagovolila podariti sledečim društvam podpore: Telovadnemu i gasilnemu društvu „Savinjski Sokol“ 100 gld. Narodni čitalnici v Mozirji 10 gld. Olepševalnemu društvu za trg Mozirje 25 gld. Sadjarskemu društvu v Mozirji 5 gld. Skupaj 130 gld. Za te velikodušne darove izrekamo našo najtoplejšo zahvalo. Mozirje, dne 6. marca 1896. Franc Goričar, Alojzij Goričar.

Bizojavke.

Dunaj 9. marca. V današnji seji poslanske zbornice sta se rešili proračunski poglavji „posredni davki“ in „živinska sol“. Predsednik Chlumecky je napovedal, da bodo potrebne daljše seje, eventualno večerne seje, ker mora biti proračun pred veliko nočjo sankcioniran.

Dunaj 9. marca. Od sinoči divja tu strašen vihar; sneži ves čas. Vse telefonske zveze so pretrgane, komunikacije oškodovane.

Rim 9. marca. Kralj je naročil generalu Riccottu naj sestavi novo mnisterstvo. Riccotti sestavi novo vladu dogovorno z Rudinijem in prepusti temu predsedstvo v ministerskem svetu.

Rim 9. marca. V raznih mestih so se primerile zopet velike demonstracije. Povsod je moralo vojaštvo napraviti red. Demonstracije imajo očitno protidinastičen značaj.

Narodno-gospodarske stvari.

— Državne železnice V pričo c. kr. notarja je dne 1. marca 1896 je bilo XXIV. žrebanje prioritetnih obligacij I. izdaje in XVIII. žrebanje prioritetnih obligacij II. izdaje prve ogersko-gališke železnice in so bile izžrebane: od prioritetnih obligacij I. izdaje številke 56.647 do vštvetši 56.949 to je 303 komadi; od prioritetnih obligacij II. izdaje številke 5086 do vštvetši 5199, to je 114 komadov. Nominalni znesek teh izžrebanih prioritetnih obligacij I. izdaje se bode od 1. septembra 1896, znesek II. izdaje pa od 1. julija 1896 izplačeval, proti vrnitvi izvirnih obligacij z vsemi kuponi, pripadajočimi k izžrebanim obligacijam in izplačljivim po omenjenem roku. Z dnem 1. septembra oziroma z dnem 1. julija poneha dalje obrestovanje teh obligacij in se bode torej vrednost od obligacij morda odrezanih, po tem roku plačljivih kuponov odraževala od izplačljivega zneska. Od prejšnjih žrebanj se še niso izplačale prioritetne obligacije I. izdaje, številke: 5169, 5217, 5225, 5227, 18.550, 18.592, 18.657, 18.658, 18.659, 55.237, 55.238, 55.246, 55.247, 55.249, 55.250, 55.272, 55.273, 55.274, 55.275, 55.278, 55.281, 55.291, 55.299, 55.300, 55.301, 55.302, 55.343, 55.344, 55.346, 55.347, 55.350, 55.360, 55.362, 55.418, 55.419, 55.420, 55.422, 55.423, 55.449, 55.465, 55.467, 55.468, 55.469, 55.470, 55.471, 55.472, 55.519, 55.551, 55.576, 55.671, 55.692, 55.707, 55.708, 55.709, 55.710, 55.713, 55.735, 55.752, 55.754, 55.873, 55.874, 55.875, 61.556, 71.027, 71.046, 71.048, 71.049, 71.050, 71.053, 71.077, 71.085, 71.088, 71.089, 71.101, 71.111, 71.112, 71.138, 71.221, 71.244, 71.254, 71.255, 93.517, 93.541, 93.566, 93.570, 93.583, 93.584, 93.626, 93.627, 93.628, 93.645. Prioritetnih obligacij II. izdaje, številke: 530, 531, 2588, 2589, 4001, 4002, 4003, 4006, 4007, 4008, 4010, 4012, 4020, 4021, 4023, 4031, 4032, 4033, 4035, 4040, 4041, 4047, 4063, 4064, 4065, 4066, 4067, 4069, 4077, 4091, 4097, 4644, 4645.

„Glasbena Matica“ v Ljubljani.

V ponedeljek, dne 9. marca 1896

v „Sokolovi dvorani“ Narodnega doma

KONCERT

pod vodstvom koncertnega vodje g. M. Hubada.

Sodelujejo: g. Cecil Vašiček, operni pevec, pevski zbor „Glasbene Matice“ in slavna godba o. in kr. pešpolka Leopold II., kralj Belgijcev, št. 27.

Začetek točno ob 8. uri zvečer.

Cene prostorov: Sedeži v parterju à 3 gld., 2 gld., 1 gld. 50 kr. in 1 gld., in na galeriji à 2 gld. in 1 gld. Vstopnice à 50 kr. Dijške vstopnice à 30 kr. — Sedeži se dobivajo pri g. Šešarku in na koncertni večer pri blagajni.

Drugi koncert bude v nedeljo, dne 15. marca:

Mrtvaški ženin,

velika balada za orkester, zbor in soli od Ant. Dvořáka.

Štev. 58. Deželno gledališče v Ljubljani. Dr. pr. 718.

Opera!

V torek dne 10. marca 1896.

Čarostrelec.

Romantiška opera v treh dejanjih. Spisal Fran Kind. Uglasbil Karol Marija Weber. Preložil A. Funtek. Kapelnik g. Hilarij Benisek. Vprizoril režiser g. Josip Noll.

Blagajna se odpre ob 7. uri. — Začetek točno ob 8. uri. Konec ob 10. uri zvečer.

Vstopnino glej na gledališkem listu.

Pri predstavi svira orkester slav. c. in kr. pešpolka št. 27.

Prihodnja predstava bo v četrtek, dne 12. marca 1896.

Spominjajte se dijaške in ljudske kuhinje pri igrah in stavah, pri svečanostih in oporokah, kakor tudi pri nepričakovanih dobitkih.

Loterijske srečke 7. marca.

V Gradci: 69, 5, 20, 57, 47.
Na Dunaji: 1, 75, 6, 72, 4.

Meteorologično poročilo.

Marec	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
7.	9. zvečer	734.3	4.9	sl. zahod	skoro jas.	0.0
8.	7. zjutraj	733.1	— 0.4	sr. jzah.	skoro jas.	0.0
„	2. popol.	730.9	10.3	sr. jug	jasno	0.0
„	9. zvečer	730.0	7.0	sr. jug	skoro jas.	0.0
9.	7. zjutraj	426.5	7.1	p. m. jzah.	skoro jas.	0.0
„	2. popol.	725.1	15.0	moč. jzah.	jasno	0.0

Srednja temperatura sobote in nedelje 5.0° in 5.6°, za 2.8 in 3.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 9. marca 1896

Skupni državni dolg v notah	101 gld. 20 kr.
Skupni državni dolg v srebru	101 „ 25 „
Avstrijska zlata renta	122 „ 35 „
Avstrijska krona renta 4%	101 „ 50 „
Ogerska zlata renta 4%	122 „ 40 „
Ogerska krona renta 4%	99 „ 20 „
Avstro-ogerske bančne delnice	994 „ — „
Kreditne delnice	380 „ 50 „
London vista	120 „ 70 „
Nemški drž. bankovci za 100 mark	59 „ 05 „
20 mark	11 „ 80 „
20 frankov	9 „ 57 „
Italijanski bankovci	43 „ 10 „
C. kr. cekini	5 „ 65 „

Dne 7. marca 1896.

4% državne srečke iz l. 1854 po 250 gld.	151 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864 po 100 gld.	193 „ 25 „
Dunavska reg. srečke 5% po 100 gld.	127 „ 75 „
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	— „ — „
Kreditne srečke po 100 gld.	200 „ — „
Ljubljanske srečke	22 „ — „
Rudolfove srečke po 10 gld.	24 „ 25 „
Akcije anglo-avstr. banke po 200 gld.	175 „ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	482 „ — „
Papirnati rubelj	1 „ 28 „

Najnovejše za dame!

Univerzalni moderc

napravi čudovito lep život in ribje kosti se ne morejo polomiti, narejen je iz dobrega trinitnika z ribjo kostjo: (2016-5)

III II I
à gld. 2.50 à gld. 3.50 à gld. 4.50
sivi, sivkastorumeni in beli; v Ljubljani jih prodajata:

Karol Recknagel, Mestni trg 24,
Ana Šinkovic, Mestni trg 19.

Naše univerzalno korzetno varovalo omogočuje, da more slednja dama nositi svoj polomljen moderc, ne da bi ga dala popraviti.

Par za 50 kr. dobiva se v vseh boljših modnih, drobninskih in galanterijskih trgovinah.

Najdebelo pri patentnih imejteljih
Spitzer & Steiner, Dunaj, VII.,
Nebensterngasse št. 110 A.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Globoko potrtega srca naznanjamo vsem prijateljem, znancem in sorodnikom tužno vest, da je naša iskreno ljubljena mati, oziroma tašča in stara mati, gospa

Marija Pleha

lanes ob 1/8. uri zjutraj, previdena s sv. zakramenti za umirajočo, v 73. letu svoje dobe mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb bude v torek 10. t. m. ob 3. uri popoldne od hiše žalosti, Krakovske ulice št. 31, na pokopališče k sv. Krištofu.

Svete maše zadušnice se bodo brale v raznih cerkvah. (2060)

V Ljubljani, dne 8. marca 1896.

Marija Ogorelec roj. Pleha, Alojzija Horvat roj. Pleha, Ivana Pleha, hčere. — Ivan Ogorelec, Ladislav Horvat, zeta.

Mesto vsacega družega naznanila.

Zahvala.

Vsem našim sorodnikom, znancem in prijateljem zahvaljujemo se pristrčno za dokaze iskrenega sočutja povodom bolezni in smrti naše ljubljene soproge, oziroma matere in tašče, blagorodne gospe

Kristine Kavčič roj. Waschnitius

c. kr. vodje zemlj. knjige soproge

istotako za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu in za mnoge darovane lepe vence.

(2059)

Žalujejoči ostali.

Moške srajce

najtineje narejene

ovratnike, manšete, kuras

najboljši fabrikat

najnovije kravate

nogovice, jopiče, perilo za turiste

II. priporoča najceneje (2054-1)

Karol Recknagel.

VIZITNICE
v elegantnej obliki priporoča po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

Št. 6992.

Razglas.

V zmislu §. 15. občinskega volilnega reda za deželno stolno mesto Ljubljano (zakon z dne 5. avgusta 1887., dež. zak. št. 22) se javno naznanja, da so

imeniki volilnih upravičencev za letošnje dopolnilne volitve v občinski svet

sestavljani in da se smejo

od danes naprej skozi 14 dni

tukaj pregledovati in proti njim vlagati ugovori.

O pravočasno vloženi ugovori bo razsojal občinski svet.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane

1. dan marca 1896.

Karola Wolf-a

restitucijski fluid.

(Izveleček iz izvrstnih gorskih zeljši.)

Mnogo preskušeno osveževalno in okrepevalno sredstvo po težkih naporih, trajnih ježah itd. — Najbolje se je obnesel pri vseh vnanjih boleznih, kakor: protisu, revmatičnem otrpnenju, zvrtju in preteguenju žil itd. Cena steklenici 1 gld. 25 kr.

Karola Wolf-a

redilni prašek za živino.

Preskušeno pri vseh domačih in koristnih živalih, kakor pri konjih, govedih, ovcah, prašičih itd., če nečejo jesti, če slabo prebavljajo, izvrstno varovalno sredstvo proti kužnim boleznim. Cena zavitku 45 kr. (1224-47)

Premovano. — Mnogobrojna pismena priznanja. Dobiva se v vsaki lekarni. Glavna zaloga pri jedinem izdelovalcu

K. Wolf-u, lekarju v Vipavi, Kranjsko.

Pazi naj se na varstveno znamko. — Razpošilja se vauk dan po pošti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.